

به نام خدا

نام اثر: دُرّ ولایت قالب: ترکیب‌بند شاعر: منصوره احمدی جعفری دانشگاه: آزاد اسلامی واحد شهرقدس

ای حَجَّتِ تمام و کمالِ «غدیر خُم»

جایی که حق صلا زده «اَکْمَلْتُ دینَکُم»^۱

ای مُعْجِزِ مُبْطَلِ سِحْرِ و فسون، علی

بر شاخهٔ نبأ، کُلِّ «هُم راکِعون»، علی^۲

ای هم‌چو آفتاب، قد افراخته بلند

از پشتِ قلّه‌های غریبِ قرون، علی

از زنگِ ظلم، آینهٔ دین پاک را

گاهی به اشک شسته و گاهی به خون، علی

جان است و جسم، منزل والا و دون ما

ای برگزیده از حدِ والا و دون، علی^۳

۱- الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَ أَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَ رَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا. (مائده: ۳)

۲- لَأَمَّا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رُكِعُونَ (مائده: ۵۵)

۳- مکن در جسم و جان منزل که این دون است و آن والا/ قدم زین هردو بیرون نه؛ نه این‌جا باش و نه آن‌جا (سنایی غزنوی)

در سنجشِ بشر تو نگنجی به چون و چند
والا تر است شأن تو از چند و چون، علی^۴

در فهم کائنات نگنجی به هست و نیست
از هست و نیست پای نهادی برون، علی

حُسن تو آشکار شد و هرچه جز تو گم
شأن نزول آیهی «اَکْمَلْتُ دینَکُم»

دُرّ ولایتی که برون از صدف شده
دُرّی که خارِ دیده تنگِ خزف شده

دُرّی که نورِ صدق، فراگسترانده است
دُرّی که تیرِ طعنِ دغا را هدف شده

دُرّی که در شعاعِ شبِ افروزِ عدلِ او
خفّاشِ شبِ پرستِ شبِ آسا، تلف شده

دُرّی که «سیدالشهدا» پرتویی ز اوست
نازم بر آن پسر که پدر را خَلَف شده

^۴ - ابعاد مختلف این شخصیت بزرگ به سنجش بشری در نمی‌آید. (امام خمینی، سخنرانی غدیر خم ۱۳۶۵)

با پوزه افکنیده شده ناگهان به خاک

با او اگر کسی به عداوت طرف شده

هم نیز پر کشیده به افلاک و کبریا

هرکس مرید و مخلص شاه نجف شده

ای حجت تمام شده در غدیر خم

بر شاخه نیا، گل «اکملت دینکم»

مولود کعبه، اژدر خیبرگشا، علی^۵

ای تابش زمرّد بر اژدها، علی^۶

«زقوم» پیشت ای «شجر طیّبه» کنجاست؟^۷

پیش گل تو خار ندارد بها، علی

«مستنفّرة» گریخت عدو از تو «کالحمر»

شیری تو! شیر! قسوره الاوصیا علی!^۸

^۵ - غزوه خیبر، جنگ میان مسلمانان و یهودیان در زمان حضرت محمد (ص) بود که با شجاعت حضرت علی (ع) به پیروزی مسلمانان انجامید.

^۶ - در سنت ادب فارسی آمده است که اژدها (مار) با دیدن زمرّد کور می‌شود.

^۷ - «لَأَكْلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زَقُومٍ (واقعه: ۵۲)، أُولَئِكَ خَيْرٌ نُزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُومِ (صافات: ۶۲)، إِنَّ شَجَرَةَ الزَّقُومِ (دخان: ۴۳)؛ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ (ابراهیم: ۲۴)

^۸ - كَانَهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ * فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ (مدثر: ۵۰ و ۵۱).

فرمود «أَنَا»، چه کسانی «ولیکم»

حصرات^۹ خدای کرد، بدین «أَنَا»، علی^{۱۰}

ای آن که این کلام، به گوشت رسیده است

مانند من اگر که دلت هست با علی؛

برخیز هم صدا که «شفاعت» طلب کنیم

برخیز یک صدا که بگوییم: «یا علی»

^۹ - قاعده حصر: تخصیص حکم به مذکور در کلام و نفی آن از غیر او، اِنما از ادوات حصر است.
^{۱۰} - إِيْمَا وَلِيْكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُبَيِّمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رُكْعُونَ (مائده: ۵۵)